

grumme ringe Lejlighed til virkelig at gøre deres Interesser gældende. Ved den Slags Ombygninger sker det tidt, at man flytter Overkørsler, og det medfører i mange Tilfælde, at de gamle Veje og Færdselsretninger bliver omlagt, hvilket ofte kan være meget uheldigt, i hvert Fald for de mindre Stationsbyer, men ofte ogsaa for Omegnen, for de Folk, der maaske daglig, i alt Fald hyppigt, er henvist til at benytte disse Overkørsler. Derfor forekommer det mig ret rimeligt at forlange, at naar den Slags Ombygninger skal foretages, er det ikke nok at spørge Befolkningen, man skal ogsaa tage et rimeligt Hensyn til Befolkningens Interesser. Nu ved jeg nok, at der er nedsat et Udvalg, som nærmere skal overveje dette Spørgsmaal, og jeg har i hvert Fald fra kompetent Side, tror jeg, jeg kan sige, ladet mig fortælle, at man indenfor det Udvalg har den Opfattelse, at man ikke kan foreslaa en Nyordning, at det er umuligt at fastsætte nye Regler, hvorefter der skulde gaas frem overfor Amters og Kommuners Interesser; fordi man i saa høj Grad er bundet af gamle, ja, næsten ældgamle Bestemmelser. Derfor vil jeg gerne sige — og ønsker, det maa komme til vedkommende Udvalgs Kundskab —, at hvis man i gamle Lovparagraffer har Bestemmelser, som hindrer en rimelig Nyordning, er det ikke helt umuligt at faa disse gamle Bestemmelser ændret, naar Tiden kræver det.

Derefter skal jeg saa kort, som det er muligt, omtale Betænkningens Nr. 20, hvorunder der er nævnt et Samraad, der er afholdt angaaende Spørgsmaalet om en Udvidelse af Haslev Station. Ved Finanslovens anden Behandling i Fjor var dette Spørgsmaal Genstand for temmelig indgaaende Forhandling her i Tinget. Det drejede sig om, hvorvidt Statsbanerne skulde erhverve et Areal paa 10,8 ha enten ved Køb eller ved Ekspropriation, og denne Erhvervelse skulde selvfølgelig foregaa med en fremtidig Flytning af Jernbanestationen i Haslev for Øje. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at hvad jeg nu vil sige om det Spørgsmaal, siger jeg ikke paa Finansudvalgets Vegne, det er min personlige Opfattelse. Efter at Finansudvalget ved Selvsyn har undersøgt Forholdene i Haslev, har i hvert Fald jeg faaet den Opfattelse, at som Forholdene er nu, har Stationen en rummelig Stationsbygning, der er fuldt ud tilstrækkelig, og som ganske sikkert kan siges at ville være tilstrækkelig i mange Aar. Ligeledes mener jeg, at Godsekspektionen i Øjeblikket

har tilstrækkelig Plads, og selv om der skulde komme den Dag, da Pladsen er utilstrækkelig, kan der meget godt foretages Udvidelse der, hvor Godsekspektionen ligger. Endelig tror jeg ogsaa, man kan fastslaa, at der er rigelig Plads til de Spor anlæg, der i Øjeblikket er nødvendige paa Stationspladsen. Det er derfor min Opfattelse, at det vilde være urimeligt, hvis man i Øjeblikket vilde gaa til en saadan Erhvervelse af Arealer, der skulde anvendes til en fremtidig Udvidelse eller Flytning af Stationen. Hvis man vil anse det for nødvendigt paa nærværende Tidspunkt at erhverve disse Arealer ud fra det Ræsonnement, at en Gang i Fremtiden bliver en Udvidelse nødvendig, at det endog maaske bliver nødvendigt at flytte Stationen, maa jeg gøre opmærksom paa, at et lignende Forhold sikkert kan gøre sig gældende for mange Stationers Vedkommende. Det er aldeles ikke udelukket, at der er mange Stationer, hvor en Udvidelse kan blive nødvendig om 5, 10 eller 15 Aar, men man kan ikke med Rimelighed forlange, at den Slags Udvidelser skal forudses 10 Aar i Forvejen. Og i alt Fald kan man, som Forholdene i Øjeblikket er paa Haslev Station, efter min Opfattelse sige med fuld Føje, at en Udvidelse er ganske unødvendig, og at det derfor ikke bør tilraades for Øjeblikket at erhverve disse Arealer.

Friis-Skotte: Ved Finanslovens første Behandling udtalte den højtærede Minister for offentlige Arbejder her i Tinget — det staar i Folketingstidende Sp. 2079 —, at den doktrinære Gennemførelse af den 8 Timers Arbejdsdag, den Maade, hvorpaa den blev gennemført i Forbindelse med de foregaaende Aars Udvikling i radikal-socialistisk Retning, havde medført en Forøgelse af det fast ansatte og ikke fast ansatte Personale indenfor de 3 Trafiketater med op mod 7 000 à 8 000 Mand, men at Ministeren nu havde været i Stand til i Løbet af 2 Aar, fra 1. Oktober 1920 til 1. Oktober 1922, at reducere det samlede Personale af fast ansatte og ikke fast ansatte med op mod 5 000 Mand, heraf under Statsbanerne 3 209, under Postvæsenet 1 273 og under Telegrafvæsenet 343, altsaa nøjagtigt 4 825, og endda var, sagde Ministeren, Personalet saa rigeligt, at man godt kunde undvære adskilligt flere endnu, hvis man ikke havde holdt igen paa at afskedige det fast ansatte Personale. For alle os, der hørte Ministerens Udtalelser, og som havde lidt Begreb om Forholdene, stod det straks klart, at